

р ШНН(НЧкр)
КБ27

2
СРІМЛЯТЬ
КВАРТАЛИ
ЛІТЕРАТУРА І МИСТЕЦТВО

ВАСИЛЬ БАСОК

Аз 3239

+

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ ДОКУМЕНТА

Шифр Ш44(4Укр) Б27 ІНВ. № 2628218

Автор Басек Василь

Назва Тринадцять кварталів

Місце, рік видання Ж., 1931

К-сть стор. 51, [1]с

Окр. аркушів _____

— ілюстрацій _____

— карт _____

— схем _____

Том _____ частина _____ вип. _____

Конволют _____

Примітки: _____

30.06.15

[Signature]

ВАСИЛЬ БАСОК

ГРИМЛЯТЬ КВАРТАЛИ

ДРУГА ЗБІРКА ВІРШІВ

**Державна
бібліотека України**

ЛІТЕРАТУРА І МИСТЕЦТВО
ХАРКІВ **1981**

Бібліографічний опис цього видання вміщено в „Літописі Укр. Друку“, „Картковому репертуарі“ та інших покажчиках Української Книжкової Палати

Укрголовліт № 299. 19/1 1931
Зам. № 3376. Тираж 3000

Обкладинка
худ. Л. Вербицького

Туман, туман...
І крізь фіранку
чола торкнувся вогкий ранок.
І враз — де сон,
і враз — де ніч?
Пригріта ковдра пада з пліч.
Із кухонь чути гасу чад —
із кухонь
примуси сичать.
Мерщій же м'язами під ґрантом
з холодним струменем пограйся
і мчи,
бо сонце злотороге
новому дню веде дорогу,
бо сонце
скаче
акробатом
на перехрестях кострубатих.
За ним трамваї
і юрба...
Трам - тара́м - ба...
трам - тара́м - ба...
Спіши, спіши,
щоб не відстать!

**Хутчій, хутчій,
бо жде верстат.
Хутчій,
бо ревом на заводах
роти сирен ревуть в блакить! —
Надів брезентовий спецодяг
робочий день
Республіки.**

Х — 1980

ГРИМЛЯТЬ КВАРТАЛИ

Гримлять квартали
маршем

оркестровим.

Над гуком площ
трибуна урочіста...
І натовп прапорів
густий,

як кров,—

шумить потоками
з артерій міста.

Аж стогне брук під стоголосий гомін.

Мільйонне серце
б'ється пульсом дня.

Злились потоки
морем

нерухомим,—

де Ленін руку бронзову
підняв.

І враз слова,
мов кулі по карнізах,
крепкі слова

упертого
мапору:

— Країні треба

м'язів
і заліза!
— Країні треба
пульс
прискорить!
— Країна вся
в розгорнутій
роботі.
— Країну вкрили
кістки споруд.
— Хто гордий тим,
що власним його
потом
пропахне Дніпрельстан
і
Тракторбуд?
— Хто гордий тим,
що камінь клав
на камінь,
поки плечем
не вперся в небеса?
— Хто гордий тим,
що шлях наш
між віками
на мапі часу
Ленін написав?
— Кому не жаль
зусиль
прикласти,
щоб звівся світ
в небаченій красі?!..

І шквалом оплесків
і штормом голосів
себе назвала
творча кляса...

І ринув шквал
розливом демонстрацій,
і була штормом непоборна міць.
Здавалося,
що перед нею ниць
впадуть собори давні
і палади!
І хтілось крикнути
горлянками

КОЛОН ТИХ:

— З дороги геть, зневіри й пацюки,
що ладні,
все назвавши Вавилоном,
Великий плян робіт
змінити на пайки!..

Гей, сила сунула
і маршем клекотала,
аж угиналися
квартали...

ОКОЛИЦЯ

I

А ніч чорна,
як чорт,
коли вийдеш на околицю, —
недарма дя околиця
ще й досі богу молиться.
Шастає непевна постать,
мов тінь,
від сліпих ліхтарів.
І в кожного на думці:
«Господи,
хоч би хтось не зустрів!...»
І кожен грається в жмурки,
щоб пройти
непомітним таким.
Обиватель боїться «урки»,
а «урка» боїться сюрчків,
бо йому здається,
що за кожним рогом
на нього
полює «мент»...
Невже все життя тут
дним пульсом
б'ється?

**І мешкає виключно
підозрілий
елемент?..**

II

**А коли світанок
продере хмари
і розжене
примари
ці —
поспішаючи йдуть на базар
перекупки,
каліки,
старці
і хатні господині
з кошиками,
і всякий там «прочий» люд.
Розмовляють вголос
і пошепки,
що хліба мало дають,
що :
— Порядки такі настали,
аж дивитись нудно !
— Господи,
що воно буде,
і як його жити далі?..
І коли уявою вгрузнеш
в дрібниці
цих справ
хатніх, —**

побачиш багато безглуздя
і справжнього горя багато...

III

Раптом
на сході
сонце підводиться.
Встала о сьомій
робоча околиця —
спішить до трамваїв
до «авто» прудких.
Гу! — дуть!
гу! — дуть!
гу! — дуть!

гудки.

Мружаться очі
на золото бань.
Шкірять до сонця
усмішку юрба.

Брязкіт заліза,
гуркіт
і стук.
До праці знялися
тисячі рук.
Кажуть:
тут згодом
збудують
завод,
елєктропроводи,
водопровод,

майстерні,
ливарню,
касарні,
клуб . . .
Росте аж під хмарп
риштовань тулуб !

Рейки
і рейки,
із рейок —
вузли ;
з тиждень по рейках
везли
і везли :
дерево,
цеглу
і різний завал.
— Гей !
Хто не лежень,
працюй,
не зівай !

Колесом
котиться
сонце в зеніт.
День по околиці
в праці дзвенить.
І в брязкоті,
в гуркоті,
в гаморі цім
зовсім не чути

калік
і старців.
Зникли примари
вічного життя...
Звівся до хмар аж
риштовань кістяк!..

VI — 1929

ЗАМІСТЬ РОМАНСІВ

Цей вірш не про «очі і косу густу», —
в нім просто я буду співати
про Катю,
Марусю,

про цю

і про ту, —

про сотні,
про тисячі Катей.
Про дочок околиць фабричних
і сел,
що, будням кубла не скорившись,
доводять на ділі,
що здатні на все:
любити,
боротись,
творити . . .
Раніш :

— сиди вдома —

куделю сучи
та дірки латай на кожусі!
І мозок сушили
горшки,
рогачі
та «матір божя»
з Ісусом.

Казали тоді —
 що жінка дурна!
бо в неї, бач, довге волосся...
... І от в соцзмаганні
побачити нам
їх поряд себе довелося!
У згадках:
електрика...
 вечір...
 мороз...
усмішки на милих обличчях..
Це їх відряжав
 трактористками в СОЗ
вокзал степової столиці.
Пізнаєш таку
 в цеху за верстатом,
в колгоспі
і в парткабінеті.
В червоній косинці —
 подруга і мати,
а вчора... в шинелі — з багнетом...
Не всі ще такі! —
 Є багато рабинь
родини та власної хати...
Та знаємо й тих,
що зуміли в собі
з'єднать
 громадянку і матір.
Тих, що в комуну дітей поведуть
крізь хащі і бруд побутовий.
Тих, що найліпші цеглини кладуть

ГРУДНЕВА ОБЛОГА

Поплакала трохи
і знову всміхнулася.
Всміхнулася сонцем
і знову заплакала...
А ніччю дерева
під вікнами
гнулися —
і сльози холодні
на ноги їм капали.
Вранці ж,
як сонце на схід не звелось —
за плавнями вмерла
обскублена осінь.

Котились тумани...
Глянувши осторонь,
здавалось:
що сквери —
коралюві острови,
а місто — не місто,
— дно океану.
По вулиці люди

тинялись,
мов п'яні.
По вулиці люди
німі, як риби,
несли до лікарень
кашлі і грипи.
Бруд налипав їм
на «джімі» і кльоші.
І черги росли
в ЦРК за галошами.
Хрипіли автобуси,
ніби з простуди.
Із півночі ж
снігом
загрожував грудень.

*
Звисла
над містом
груднева облога.
В кожному серці
одна
тривога :
— Як влаштуватись
тепліше
під дахом,—
щоб
не дошкүлювали холода ?
На ринку
перекунки шнрили паніку,
що взимку не вистачить.

хліба й палива!
Каркали тоскно над парком ворони.
В той час
житлокоопи
вели оборону.

*

Вагони з дровами,
цистерни з гасом
Склепи завалено
різним запасом.
Місто
в ремонтній
гарячці
б'ється:
треба негайно
кватирі влаштувати!...
... І нові будівлі, ніби фортеді,
з'являлись на світ
з шкаралющі риштувань...

XI — 1929

ЗАБУТЕ МІСТО

Хитає вітер ліхтарі
і дико свище по кварталах.
Вже ніч лягає покривалом
на чорні бані й димарі.
Принишкли площі
й вулиці,
де пленталось життя базаром.
І тільки осінь стеде хмари
та в сквері клени слізно тужать,
та чорні тіні,
мов ченці,
з кутків шниряють по калюжах...

Гуляє вітер ураганом.
З ним я —
бо ми рідня по крові —
десь на Десенських берегах
з ним побраталися в діброві.
Згадав я ніч,
коли гроза
ревла над містом буйним шквалом,
коли галопом партизан
збудився сон
у цих кварталах.

Тоді під ревний зойк і плач
тягли з вогню
 добро у скринях
і диким танком балерини
в загравах
п'яна ніч пройшла...

Давно було, давно минуло...
І сном спокійним знов заснули,
ці давні площі і квартали,
де Катерину зустрічала
колись

 обшарпана Україна;
де мешкали, мов на засланні
московські «холопи» — гетьмани
з наказу царського...

 А нині,
у наших днів бурхливу еру,
коли будують Дніпрельстан,
заводи - велетні і рудні —
по площах бродять сірі будні
в маруднім місті філістера.

Лежить воно забутим
 трупом —
руїн і пороху музей.
І сонних днів волячий тупіт
життя,

 як з Криму сіль
 везе,
та відбивають час куранти

і вдень,
і ввечорі,
і вранці...

Тупі обличчя,
сонні пари;
багнюка вулиць,
шум базарів,
дрібні стремління і турботи...
Тут сон віків — іржа болота!
Лише кротам тут гарно жити,
що віддали покорі
гордість,

і тим,
хто злякано спішить
взять у життя
на спокій ордер...

Хитай же, вітре, ліхтарі,
згризай з дахів
іржу металю,
бо вже грядуть каменярі,—
щоб збудувать нові квартали!
І творчих днів нестримний топіт
зітре
віків забутих плями
і міста давнього уламок
бурхливий шторм життя
затопить...

ЗУСТРІЧ

Немає теплих слів,
немає слів привіту.
і кривлять посмішку
обличчя ніякові.
Давно розбіглися
його й моя
орбіти —
Їх не з'єднать
вітань байдужим словом.

І тільки жаль,
що в серці образ друга
тепер нести докучливим балястом —
бо вже ніколи не побачу вдруге
його в житті
палким ентузіастом.
Самовдоволення бездушна машкара
замість вражливого колись
обличчя.

І знаю я —
юнацьких днів пора
його в минуле
не покличе.

Що він досяг свого зеніту
і бігти дням його
на захід
в дрібних турботах
за харчі...
за діток... і
за кубло своє під дахом...

XII — 1929

ЦЕНТРАЛЬНА ВУЛИЦЯ

Не встигне ще день стоголосий
заіскритись золотом бань, —
вже рине строката юрба
в тунель з кам'яних хмарочосів.
Лякає таксі пішохода,
на'какує авто, як звір.
І брязкіт,
і гуркіт,
і гомін —
життя повсякденного вир.
З вокзалу,
з околиць,
від ринків
тут збіглися рейки - путі.
Вітрини,
вітрини,
вітрини;
вітрини, манто і коті.
— Купуй, коли грошей не лічиш,
чи шубку,
чи ботинки ці...
Простягують руку каліки
і трагіки буднів — старці.
А поряд кафе - ресторани;

проходять красуні - жінки
... Я знаю —
це ятяться ранами
це струпом беруться віки.
Це вчора тут здохла Європа,
Європа нічних кабаре,
під буйний республіки топіг
і життя стоголосого реві.

І в час, коли вечір зі степу
змагається з морем огнів,—
знов будять досаду і гнів
контрасти і покидьки непу.
Це міста піднорного сили
заводять нічну карусель.

Це торг
за красу і за тіло,
за честь,
за червінці,
за все!..

Це ті, що в облуднім екстазі
танцюють останнє танго,
аж поки

змете їх одразу
доби невгамовний розгон!..

... Я знаю, що слова не вистачить
зв'язати контрастові теми,
та в тім
відчуваю я темп
доби,

в цій артерії міста.
Я знаю, —
ми стали на грані
і радість велика
за те:
що край наш гримить содзмаганням,
що край наш
в Комуни росте!
Сичить обиватель від люті
в зопрілих
перинах
кубла,
і непман ховає валюту,
злякавшись північних облав.
Бо скрізь у змаганні невпиннім,
під буднів нестримний галоп,
з'явилися над магазинами
вивіски:
«Церобкооп»...
Хай скніють життям покалічені,
ховаючись в норах
людці, —
вже міста нового обличчя
впізнав я
у вулиці
цій!..
... Собор, як сторіччя іржавий,
а поряд будинок ЦК.
Це звідси керує державою
стальна диктатури рука.

А в зморшках
похмурих
мурів
сліди від минулих
бур.
Тут смерть
приймала паради
на вуличних баркадах —
і нишкли від жаху квартали,
як кулі ґраніт
колупали . . .

III — 1929

Любі нам пестоші
сонця й хвиль,
любо п'яніти
від сѐн - трави,
любо почувати себе
біологічно
й бронзове тіло
здоров'ям нагнічувати . . .

Навколо весь день шелестять очерети
про давню добу
палеоліту,
про фавву,
про фльору,
про землю старечу,
про безперервне
тропічне
літо.

Про те, як дя річка кишіла почварами,
як ящур
в кущах
загризав бегемота —
і зляканий пращур
тікав, як ошпарений,
на цівку ліяни

хвоста намотуючи...
... А човен — хлюп
і хвиля — хлюп.
Хвиля об човен
хлюп — хлюп...

Так от,
упершись ногами в дно,
на вєсла щосили,
на вєсла наляжеш! —
І стелеться беріг зеленим рядном
з левадами,
кручами,
зеленим пляжем...
— Ге - гєй! — Перегони!
— О - го - гò!!!
Чубаті очерети —
назад — бігом!
Рветься з горлянки пòкльк зулуса, —
в жилах енергії —
хоч одбавляй!
Здається:
з натуги
біцепси луснуть.
— Мідь повногруда,
шалій! —
бу - яй!
От би
з нальоту
на «максимів рильських»,
що в лозі затоки
човна́ми врились!

Що з вудкою в руках, з кошиком і глеком
зранку до ночі
стирчать, мов лелеки.

Що за утиха,
що за краса там,
коли комарі починають кусати?
Коли,
щоб спіймати ледащу рибку —
цілу годину
стій навдибки!..

Гут же:
стомився —
причалиш до пляжу —
вікупаєшся,
під спекою ляжеш.
Навколо «повітря, сонце й вода».
Нагнічуйся в жили,
мідь молода!
Аж поки на захід сонце не стане,
поки не вдарить дзвінок полустанку...

Коли ж під вагонами
міст загуде —
значить закінчився
вільний день.
— Вези, вагончику,
щоб
не розтряс —
дням заклопотаним
сили запас...

ГРОЗА В СТЕПУ

Лани кукурудзи тікали назад,
за ними
буряків плянтаці.
Ми мчали щосили,
бо з півдня гроза
кургани і небо
обмадувала.

І хмара грозила —
сухим не пушу!
От-от — до рубця обполоще!
Від спраги темніла
й чекала дощу
радгоспівська
засівплоща.

І враз
гурикан
політниць «напужав», —
змішав чорнозем
з небесами.

Здавалося —
ніби з клинками
тітани по небу
гасали.

Тут з'явся тайфун,
тут з'явся буран —

штовхав, не жаліючи й трохи,
дівчат,
що тікали
до радгоспівського двора
розпатлані,

як солохи.

І тільки ми встигли
кона пригнать,
під дахом повітки сісти,—
як дощ
нарочито
їх наздогнав
і просто —
зливою вчистив.

Прибігли захекані й мокрі
до нас,
повіть зайняли з нальоту...
І стала мене синьоока одна
запрошувать з ними полоти.

Котилося в груди
снаги тепло.
П'янило дівоче тіло.
І весело всім
і смішно було,
як плаття на них лопотіли.

І весело всім,
що вродить земля,
що дощ ярину напоїть.
Радгоспівська зелень манила здаля
пройтись по рядках
із сапою...

Посунув на північ
хмар
табун.
Повітря свіжило озоном.
І я з дівчатами
заліз на гарбу,
запряжену
«Фордзоном».

V — 1980

ТРАКТОРБУД

Годі вам марити,
сиві курганя,
чумадськими мандрами
і
Богди - Ханом.
До вас,
де під сонцем

теплим

гірчак по хлібах
росте,—
залізним
нестрімним
темпом
ГРЯДЕ
ІНДУСТРІЯ
В СТЕП!

Гей, залізницями,

трактами

руште,

сталеві

гості!

Тракторів!
Тракторів!

ТРАК - то - рі - ів !
в кожне село
і колгосп !
Час бо із селищ прогнати
злидні,
пільму,
куркуля.
Сили машинної
дай - те ! —
стогоном кличе земля.
— Досить вугілля
і сталі є, —
не йти ж на поклін
капіталові, —
до різних
заморських
«Фордів»,
надто чванливих
і гордих ?!
Що нам захвалена
марка їх ? —
Свої у нас трактори будуть !
— Агей,
під задимленим
Харковом
гігантом
встає
ТРАКТОРБУД !

ІЗ ЦИКЛУ «ОСІНЬ У КОЛГОСПІ»

Линяють клеви по левадах,
осів на стерні пил з доріг
і день
щодня,
стомившись, пада
в солом'яний барліг.
Пора така :

вже на деревах
снується осени журба,
а в колективі без перерви
ударна молотьба.

Щодня,
як тільки із туману
вилазить ранок голубий —
дає сигнал

локомотив
на самоборство із снопами.
Виходить кожен за нарядом,
огляне все —
аж до гужа.

І їдуть з вилами бригади
атакувати урожай.

Другий свисток,
перепуск пробний —
і вже розшурхується пас.
— Ану, до праці приступай! —
Бо заревла пуста утроба,
бо вже заскіглив барабан,
щоб їжу

жадібним зубам
хутчій підвозила гарба.
І хлопці,
вимірявши силу,
беруть ураз снопи на вила,
щоб рухом

дужого плеча
жбурляти влучно на дівчат.
Але підтикані дівчата
снопам тим порють животи.
І пре солому елеватор
на ожереди золоті.

Тут рев машини,
ляскіт,
гук,
аж вітер димом —
пилюгү.

Не те що ціпом на току
щодня один :
ту - кў,
ту-кў, —
до ночі чуба свого гріє —
і не змолотить нічортà.

Тут зразу все —
молотить,
 віє
й зерно в оклунки —
 по сортах...
Везе мішки воляча пара
до колективного «вінбару»,
і там
табличка крейдяна
рахує центнери зерна...
Тоді ж,
як день ляга за садом,
осяде
пилюгà з доріг,
як місяць голомозий пада
в солом'яний барліг,
як сіє зорі ніч погожа,
встає на схід волосожар,—
не спить колгоспівська сторожа —
вартує спільний урожай...
А ранком
з хлібом ціла валка
руша до міста
 через балку.

За обрієм села
й дзвіниці хрести ;
над шляхом курган
гололобий. . .
Тут спробуй бадьорість
в очах зберегти,—
подолати смуток
попробуй.
А вітер зурною про тугу степів.
За чим тая туга ? —
не знаю.
Чи може за волею
нетрах віків
забутого
дикого краю ? . .

Гей, вітер проклятий ! —
Не так ти співав,
не так ти шумів з Гуляй - Поля,
як буйним татаршом
«батько» гуляв
в тачанках
по збитому полю.
Згадав я твій регіт скажений
і спів
підчас грозового нальоту,
як ти

цілу ніч
хуторами світив
нальотчикам до «роботи».

Жорстока і дика
розправа була —
сім душ розстріляли на місці.
Спалили бандити
вночі пів села
за те —
що знайшли комуністів...

В задумі топчу я
холодну рілляю :
— Ой, ниви, криваві ниви ! —
Минули часи
і на смерть куркулю
ростуть у степу колективи.
А спомини ж, спомини ! —
вниз голова...
Де хати — там попелу купи.
Я чув :
божевільно ридала вдова
над головешкою - трупом.
І скàлили зуби
до місяця пси
у дикій, тоскливій жалобі...

За обрієм села
й дзвіниці хрести ;
над шляхом курган
гололобий..

БАЛЯДА ПРО ГАРМАТНЕ М'ЯСО

„Валдасться тело
сандацков бело
на чужой стороне“.

*Народня пісня часів
імперіялістичної війни.*

Над чорним полем,
над шляхом битим
кривавилось сонце,
як око з орбіти.
Праворуч — пустеля,
ліворуч — пустеля.
Праворуч —
 ліворуч —
згвалтовані села.
І скрізь,
де набої
пісок подовбали —
шкірились труни
до неба
зубами...
...Безногий, безносії
підвівсь нарочито —
чи всі в нього кості,
прохав полічити:
— Чи всі в мене кості?

— Де мої кості ?
— Як я поїду
до милої в гості ?
А другий на руку
кишки мотав
— Не клюйте, ви, круки,
мого живота!..
Третій веселий,
наче на балі —
хрести і медалі
на ребрах
гойдались :
— В боях я був перший,
служив я не здря
за велич імперії,
за віру
й даря !
— Я випив бальончик
газу - метану
за гвардію царську,
за чин капітана...
...Окремо лежала
чиясь голова
і шелестом жало
її слова :
— Ой, брате мій, брате,
де Київ,
де Краків ?
Вже ворон давно
над очима прокрякав.
— Ой, брате мій, брате,

чи жде мене мати?
— Чи жде мене мати
і батько - отець,
і та, що збиралась
піти під вінець?..
— Давно вже, — сказав я, —
в могилі Її спиться...
змочила сльозами
снопи
пшениці...
Щосвята до церкви
ходила
молиться,
аж поки отець
повернувся на милицях...
...Тут з'явся одразу
стукіт
і топіт.
Підходять всі вряд
земляки
з Конотопу.
— А як паші жони
і дітки малі?
— Чи довго лежать нам
в спрій землі?
— Нас порохом вітер
угроблює
вглиб...
Гей, хто ж нам одвітить —
за що полягли?!

ПЛЯКАТ ОБОРОНИ

Щодня походи,
щодня фронти.
Ревуть на заводах
сирен
роти.
Сигналять мартени.
На сполох — забій.
Щоранку веде нас
республіка в бій.
За темпи — галопом —
ідуть
на удар
бійці Перекопу
бійцями труда!

Є фронт — за вугілля!
За хліб!
За метал!
Є фронт — будівництво,
Є фронт — Дніпрельстан!
Та ще й із - за моря
загрожує ворог,

що будуть фронти
такі,
як і вчора.

За морем — Нобель,
тут — Рамзін
і Громан
хотіли угробити
Ради
погромом.
За морем фашисти,
за морем пани
і білопогонники—
суччі сини!
Для них Радкраїна —
більмо на очах!
Їм хочеться знищити
край Ільча.
Ім хочеться здійснити
мрію
таку:
щоб кров нашу пити
з артерії Баку;
щоб чек
на Донбас весь
тримати
в руді, —
щоб
заграбастати
наш
антрацит!..

Нам звичні походи,
нам звичні фронти!
Та й там —
за кордоном
є наші брати.
за фронт будівництва,
за фронт Дніпрельстанів —
ми завжди
на захист
з рушницями
станем!...
Є в нас гармати!
Є дирижаблі!
Є чим прогнати
заморських жаб!...

...А поки:
за темпи
ідуть
на удар
бійці Перекопу
на фронт
труда!

КРАІНА СРСР

(УРІВОК)

**Звелася ревом димарів,
мільйоножилыми руками.
Аж гори стогоном :
— Беріть,
беріть з грудей
залізо
й камінь !**

**Назустріч гомін із тайги
— Беріть сокири
і струги —
дзвінка сосна,
міцна, як дуб,
з поклоном ляже вам
на зруб**

**І кедр підставив стовбур сам —
гризи,
кусай,
стальна оса, —
щоб підніматись корпусам
під самі небеса.**

Напрягся чорті - її - як Донбас,
щоб жар Республіки
не згас,
а на підмогу
ще й Кузбас
вугілля поклади
при нас.

З Баку нам —
кров землі за труд.
Урал нам —
гори руд!
І ріки
будуть нам давати
мільйони кіловат...

І не вгадять,
і не виізнають —
де й ділась
дичина похмура!? —
Ростуть заводи
і міста —
від Ленінграду
до Амура.

Скорилась генію труда
пісків сипуча зиб.
Веле в Бухару
поїзда
пустелями
Турксиб.

Старе в минуле побрело.
Відкрилась
казки палатурка.
Сонцями креше
ГОЕЛРО
від Челябгресу —
до Шатурки.
Забудь тепер,
тепер забудь
орди нальоти грізні.
Веде на степ
Тракторобуд
полки свої
залізні.

Де по степу сайгак ходив
від Дону на Кубань —
в полях працює
колектив —
і трактор,
і комбайн.

Де — за пороги — на дубах, —
здрігають скелі:
гр'гух!
ба - бах!..
І по містах,
і по степах —
бензину пах
і стружки пах...
С л о в о м :

заводи,
села
і поля —
за п'ятирічки плян!

...А на кордоні
став шолом —
не прісь, Європо,
напролом!!!

ЗМІСТ

	Стор.
ЦИКЛ ПЕРШИЙ	
І знову день	8
Гримлять квартали	6
Околиця	8
Замість романсів	13
Груднева облога	16
Забуте місто	19
Вустріч	22
Центральна вулиця	25
ЦИКЛ ДРУГИЙ	
За околицями міста	29
Гроза в степу	31
Тракторбуд	35
Із циклу „Осінь у колгоспі“	37
ЦИКЛ ТРЕТІЙ	
За обрієм села	40
Балада про гарматне м'ясо	42
Плакат оборони	45
Країна СРСР	48

Ціна 1 крб.

A 93 32,39к

elib.nplu.org

П О Е 3 1 1